

[Clausen (Olufskjær).]

At man har ændret reglerne for kartoffelagrene og sorteringsstationerne må blive til stor gavn for den, om jeg må sige det sådan, nye eksportvare, vi har fået i kartofferne. Jeg ved vel, at vi har eksporteret kartofler i mange år, men det har været uden kontrol, og man har ikke haft den vare, man kunne ønske. Nu får man virkelig betingelser for at kunne levere en kvalitetsvare, som kan sælges, og som køberne har tiltro til, og samtidig hjælper man også manden med den dårlige jord, hvor kartofler jo fortrinsvis dyrkes.

Det samme gælder frugtavlerne, som også får nye betingelser. De er, som vi alle ved, inde i visse vanskeligheder for tiden, men med denne lov kan vi give dem en håndsrækning og være med til at skaffe også dem en eksportvare, som kan være med i konkurrencen på det store marked. Det kan have stor betydning, at man får en virkelig kvalitetsvare samlet, således som køberne vil det.

Jeg kan derfor på mit partis vegne tilsige en velvillig og hurtig behandling. Jeg mener, det er en sag, der trænger sig på.

Aage Fogh: Jeg kan også på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag. Jeg takker for dets fremsættelse. Jeg betragter det i nogen udstrækning som en imødekommenhed overfor de ønsker, vi fremsatte for et par år tilbage, da disse problemer var til behandling første gang.

Der er et par ting, jeg gerne vil have lov til at gøre nogle bemærkninger om.

For det første er der det spørgsmål, der blev rejst af det ærede medlem hr. Carl Petersen om lån til mejerier. Jeg er vidende om, at både mejerier og slagterier og andre — osterier — har ønske om at få Marshall-lån nu, hvad de ikke havde tidligere. Jeg vil imidlertid gerne gøre opmærksom på, at hvis det ved en nærmere undersøgelse skulle vise sig nødvendigt eller ønskeligt, at Marshalllånet udstrækkes til disse virksomheder, så må der, efter min vurdering, skaffes andre penge tilveje. Af det beløb, der er til rådighed, er den ene trediedel brugt, godt og vel, snarest halvdelen, og det vil sige, at hvis der bliver en livlig efterspørgsel i indeværende år, må vi regne med, at det beløb, der er til rådighed for landbruget, helt eller delvis vil være opbrugt ved dette års udgang. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at rejse dette spørgsmål: Hvad tænker den højtærede minister sig så? Det kan vel ikke være rimeligt, hvis

denne lov viser sig at virke tilfredsstillende og giver gode resultater i det praktiske landbrug, at man så skal standse? Jeg ved meget vel, at man for et par år siden gennemførte denne ordning således, at efterhånden som pengene kom ind efter første udlån, skulle de gå til reguleringskontoen i nationalbanken, men jeg ville dog tro, at det var nødvendigt at foretage en ændring på dette område i overensstemmelse med det, vi ønskede dengang, således at pengene, når de vender hjem efter første udlån, kan udlånes påny. Der er nemlig ikke tvivl om, at det nationaløkonomisk er en overmåde god forretning for samfundet at foretage udlån til disse områder. Man bliver derved i høj grad i stand til at spare på de ting, vi ellers måtte indføre, og det fremmer produktionen af de ting, vi skal udføre, og tjener altså til at forbedre vor valutabalance. Derfor ønsker vi denne lovgivning fortsat, og jeg vil gerne ved denne lejlighed spørge: Hvad vil der ske, når det beløb, der her er tale om, er opbrugt?

En anden ting, som navnlig vil blive af interesse, hvis denne lov skal have fortløbende karakter, er spørgsmålet om, hvorledes den skal administreres. Det er ikke mit indtryk, at det her går mere langsomt end med andre statslåneforretninger; man kunne måske også sige tværtimod. De statslåneforretninger, der i almindelighed administreres her fra København, går altfor langsomt, og de mister derved mindst halvdelen af deres værdi, fordi en væsentlig part af deres værdi skulle ligge i, at man i kraft af sådan långivning gør de enkelte landmænd til kontante købere. Det gælder med hensyn til jordloven og parcelbyggeriloven og tildels med hensyn til den foreliggende lovgivning, at afstanden er for stor imellem de bevilgende myndigheder og dem, der skal anvende pengene i praksis. Det er ikke mange dage siden, jeg ved et møde traf nogle håndværkere, der havde med parcelhusbyggeri at gøre — det ligger altså lidt udenfor den foreliggende lovs område —, og en af dem sagde: når jeg skal bygge et hus, og jeg får at vide, at det er med statslån, må jeg tage en ekstra høj pris, fordi jeg skal vente så længe på at få pengene. Han nævnte et eksempel på, hvorledes han havde måttet tage et vekselån til 8 pct.s rente, medens han ventede på, at det billige statslån skulle komme til udbetaling. Her er der afgjort et problem, som vi må se at få klaret. Jeg ved meget vel, at det ikke kan gøres i relation til de ændringsforslag, der her er stillet, men hvis vi i det udvalg, der nu skal til at behandle sagen, bliver enige